

Przystanek historia

<https://przystanekhistoria.pl/pa2/tematy/zbrodnie-komunistyczne/88123,Uzywaja-ostrej-amunicji-Pacyfikacja-kopalni-Wujek-oczami-swiadkow.html>

Pacyfikacja kopalni Wujek

ARTYKUŁ

„Używają ostrej amunicji...”. Pacyfikacja kopalni „Wujek” oczami świadków

OKRES HISTORYCZNY

(1980-1990) Epoka Solidarności

Autor: ROBERT CIUPA 16.12.2021

Te strzały usłyszała cała Polska. Chociaż władze uczyniły wszystko, by zablokować informacje, od 16 grudnia 1981 r. przekazywano sobie wieści o

bohaterskiej obronie strajkującej kopalni „Wujek”.

Śmiertelne pociski, które dosięgły górników, trafiły w całą Solidarność. Wciąż nie wiadomo, kto wydał rozkaz otwarcia ognia – przed sądami stanęli niektórzy wykonawcy polecenia. Niech przemówią świadkowie masakry.

Rankiem 13 grudnia 1981 r. większość Polaków z zaskoczeniem i przerażeniem wysłuchała nadawanego w radiu oraz telewizji przemówienia Wojciecha Jaruzelskiego. Było to bezpośrednie uderzenie w NSZZ „Solidarność”, a pośrednie – w odradzające się społeczeństwo obywatelskie. Większość działaczy związkowych została już internowana.

W nocy z 12 na 13 grudnia około godz. 23.30 do drzwi mieszkania Jana Ludwiczaka, przewodniczącego Komitetu Zakładowego NSZZ „Solidarność” Kopalni Węgla Kamiennego „Wujek” w Katowicach, zaczął dobijać się patrol Milicji Obywatelskiej. Funkcjonariusze twierdzili, że ktoś włamał się do biura Związku. Ludwiczak nie otwierał.

**Rodziny górników i przechodnie
przed wejściem do kopalni
„Wujek”, Katowice, 16 grudnia
1981 r. Fot. Andrzej
Konarzewski/IPN Katowice**

Protest zaczęli od Eucharystii

„Zadzwońłem do kopalni, bo miałem telefon górniczy, do kolegów i powiedziałem, co się stało – relacjonuje Jan Ludwiczak. – Koledzy obiecali, że zaraz przyjdą. Przeskoczyli przez płot i przybiegli do mnie do bloku. W tym momencie milicjant z cywilami wychodzili z klatki i wszyscy spotkali się na dole. Koledzy weszli do windy i wjechali na szóste piętro. Powiedziałem im, co się stało. Była obawa, że mogą mnie porwać, dlatego koledzy kazali mi spać, a oni obiecali, że zostaną na klatce. Jeszcze nie zdążyłem się położyć, a córka patrzy przez okno i mówi: «Tata, jadą, konwój milicji». Zomowcy wpadli do bloku. Za chwilę już byli przy drzwiach. Jeden kolega dostał pałą w głowę. Rozbili mu ją, krew leciała na wszystkie strony. Tych dwóch pozostałych górników również dostało. Potem zaczęli rozbijać drzwi”.

Dotkliwie pobici koledzy przekazali innym informację o zatrzymaniu Ludwicza. Poruszona załoga, która kończyła zmianę, postanowiła rozpocząć protest w obronie przewodniczącego. Wzburzenie wzrosło, gdy około godz. 6.00 rano przez radiowęzeł zakładowy nadano przemówienie Wojciecha Jaruzelskiego. Żeby nieco uspokoić nastroje, delegacja pracowników wybrała się do parafii pw. św. Michała Archanioła i poprosiła ks. Henryka Bolczyka o odprawienie Mszy św. na terenie kopalni. Czekali na kapłana w łaźni łańcuskowej, gdzie przygotowano misyjny krzyż towarzyszący załodze wcześniej na rekolekcjach. Podczas Eucharystii padły z ust kapłana słowa odwołujące się do umieszczonych w łaźni tablic przypominających o zasadach BHP.

Ks. Henryk Bolczyk. Fot.
Silesia.edu.pl

Okładka książki ks. Henryka Bolczyka *Krzyż nigdy nie umiera. Siedem stacji krzyża kopalni Wujek. Refleksje duszpasterza*, wyd. 2, Katowice 2016

Ksiądz Henryk Bolczyk wspomina:

„Spojrzałem na łaźnię, na dwa napisy charakterystyczne dla takich miejsc: *Zachowaj czystość* oraz *Palenie wzbronione* i próbowałem je zinterpretować dla celów liturgicznych, życiowych [...]. «*Zachowaj czystość*. Panowie – dodaję. – *Zachowaj czystość myśli*. O nikim źle nie myśl. *Zachowaj wewnętrzną wolność*. Co było dla ciebie prawdą wczoraj, musi być prawdą i dzisiaj, z tą różnicą, że może od dzisiaj prawda będzie więcej kosztować. [...] Drugi napis: *Palenie wzbronione*. Panowie! Nikogo nie palcie! Pan Jezus potępił grzech, ale nigdy nie potępił grzesznika»”.

Zebrani postanowili nie opuszczać kopalni. Jeszcze tego samego dnia działacze zakładowej „Solidarności” zabezpieczyli m.in. dokumenty, pieczętki oraz sztandar. Poranna zgromadziła 14 grudnia ponad trzysta osób, do których przemówił Stanisław Płatek. Wkrótce strażników przemysłowych w portierni zastąpili górnicy z biało-czerwonymi opaskami. Rozpoczął się strajk.

Dzień ten dobrze zapamiętał Krzysztof Pluszczyk:

„W poniedziałek, gdy wychodziłem z domu, powiedziałem, że najprawdopodobniej nie wrócę. Nawet zabrałem ze sobą więcej chleba, liczyłem się z tym, że nasza kopalnia będzie strajkować. Wówczas jeszcze nie wiedziałem, że strajk trwa już od niedzieli – wspomina. – Po wejściu na teren kopalni dowiedziałem się od kolegów, że nikt na rannej zmianie nie zjechał na dół. Gdy wszedłem do łaźni łańcuszkowej, było tam już dużo górników. Ktoś z przedstawicieli «Solidarności» powiedział nam, że ranna zmiana podjęła strajk i on teraz zwraca się do nas z pytaniem, czy my również się przyłączamy. Kto był za, miał podnieść rękę. Ja byłem za. Od tego momentu poczułem taką psychiczną więź z innymi kolegami z kopalni. Wszyscy podjęliśmy decyzję o strajku okupacyjnym aż do skutku. Sami chyba wtedy nie wiedzieliśmy, jaki ten cel może być, bo nie było wiadomo, czy można znieść stan wojenny”.

Armatki wodne rozpędzały ludzi zgromadzonych przed bramą główną kopalni „Wujek”, Katowice, 16 grudnia 1981 r. Fot. Andrzej Konarzewski/IPN Katowice

Napięcie narasta

W gabinecie dyrektora kopalni Macieja Zaremby rozpoczęły się spotkania z delegacją przywódców protestu:

Stanisławem Płatkiem, Adamem Skwirą i Jerzym Wartakiem. Pierwszym, a zarazem głównym postulatem było uwolnienie Jana Ludwiczaka. W rozmowach brał udział wojskowy komisarz Katowickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego płk Wacław Rymkiewicz, który próbował przekonać delegację do odstąpienia od strajku, obiecując, że postara się przywieźć z powrotem przewodniczącego lub przekazać informację o miejscu jego pobytu. Brak jednoznacznej deklaracji ze strony władz utwierdził górników w przekonaniu o konieczności kontynuowania strajku. Jednocześnie wysunięto dodatkowe postulaty: zniesienia stanu wojennego, uwolnienia wszystkich internowanych oraz przestrzegania Porozumienia Jastrzębskiego. Tego samego dnia ks. Henryk Bolczyk przyszedł ponownie i odprawił Mszę św. w łaźni łańcuszkowej. Wieczorem dyrekcja nadała przez zakładowy radiowęzeł komunikat wzywający do pracy. 15 grudnia odtworzono przemówienie ministra górnictwa i energetyki gen. Czesława Piotrowskiego oraz dyrektora. Gdy po południu z głośników popłynęły wiadomości Polskiego Radia, ludzie nie wytrzymali propagandy i uszkodzili aparaturę.

Nerwowość zaczęła narastać wieczorem we wtorek 15 grudnia, więc delegacja pracowników znów poprosiła ks. Bolczyka, by przyszedł sprawować Eucharystię.

„W tym czasie było słyhać jadące ulicą Mikołowską czołgi i jacyś prowokatorzy rozpuścili wieści, że dzisiaj wejdą – mówi Adam Skwira. – Gdy ksiądz przybył do kopalni, stwierdził, że nie ma warunków do odprawienia Mszy św. Panowała atmosfera strachu, podniecenie załogi i w każdej chwili mógł nastąpić atak sił milicyjnych. Odmówiliśmy zatem tylko cząstkę Różańca, gdyż ktoś przyniósł wiadomość, że «jadą», co zresztą okazało się nieprawdą. Zanim jednak górnicy się rozpierzchli, ksiądz Bolczyk udzielił nam absencji generalnej”.

Wśród strajkujących panowało duże napięcie spotęgowane informacjami o brutalnej pacyfikacji kopalni w Jastrzębiu-Zdroju oraz pobiciu górników z katowickiego „Staszica”. Protestujący, których jedyną bronią były drewniane styliska i kawałki gumowych węży, postanowili stawić opór nadciągającym siłom milicyjno-wojskowym.

„Myśmy byli przygotowani, [że wejdą] – opowiada Wiesław Łobień. – Dochodziły wieści z innych zakładów, że ZOMO jak wchodzi, to bije, po prostu. Dlatego [...] z 15 na 16 grudnia kuźnia pracowała całą noc. Każdy [...] jakieś narzędzia miał do samoobrony. W środę przed atakiem zebraliśmy się przed łaźnią łańcuszkową. Tam komitet strajkowy podzielił [obronę] na oddziały. II i V był przy bramie. Ja pracowałem w II oddziale, było nas około pięćdziesięciu osób. Naszym zadaniem było nie wpuścić oddziałów ZOMO”.

Jeszcze 15 grudnia w Urzędzie Wojewódzkim w Katowicach odbyła się narada pod przewodnictwem komendanta wojewódzkiego MO płk. Jerzego Gruby. Podjęto wtedy decyzję o pacyfikacji „Wujka”. Do akcji skierowano 1471 funkcjonariuszy milicji oraz 720 żołnierzy. Przeciwko załodze miały zostać użyte 22 czołgi i 44 bojowe wozy piechoty. Planowano odłączenie kopalni od dostaw energii elektrycznej ok. 10 minut przed atakiem. Na szczęście dla ludzi pracujących na dole, którzy właśnie w tym czasie gasili pożar, zakład miał własne zasilanie – wentylacja mogła więc działać, dzięki czemu udało się uniknąć ofiar pod ziemią.

Bojowy wóz piechoty przed bramą kopalni „Wujek”. Fot. N.N.

„Upadłem nieprzytomny”

16 grudnia przed łaźnią łańcuszkową z górnikami spotkali się dyrektor Maciej Zaremba, zastępca szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego płk Piotr Gębka, komisarz wojskowy Katowic płk Czesław Piekart oraz wiceprezydent miasta Jerzy Cyran. Delegacja władz próbowała nakłonić pracowników do przerwania protestu, kłamiąc, że „Wujek” jest ostatnią stojącą kopalnią. Odpowiedziały jej gwizdy, po czym strajkujący odśpiewali hymn narodowy, a wojskowi przyjęli postawę na baczność. Na zakończenie poinformowano zebranych, że najpóźniej do godz. 11.00 mają opuścić zakład. Ci odpowiedzieli, że jeżeli na jego teren wkroczy wojsko, nie będą się bić z żołnierzami i wrócą do pracy, jeśli jednak zostaną zaatakowani przez ZOMO, podejmą obronę.

Przed atakiem milicja użyła armatek wodnych i wyrzutni gazów łzawiących przeciwko czekającym przed kopalnią mieszkańcom osiedla oraz rodzinom górników.

„Zanim przyjechały armatki wodne, wraz z innymi stojącymi obok portierni odmówiliśmy Różaniec – zapamiętała Czesława Makarewicz. – Za plecami mieliśmy czołgi, a w jednym z nich ciągle kręciła się wieżyczka z lufą, to było przerażające. Wkrótce zaczęli nas polewać wodą. Zrobił się niesamowity galimatias, ludzie uciekali, gdzie się tylko dało. Utkwił mi w głowie taki incydent: strumień lejącej się wody przewrócił młodego chłopca w wieku 10, może 12 lat i wtedy zamiast jechać dalej tamci jeszcze bardziej zaczęli to leżące dziecko polewać”.

O godzinie 10.53 wojsko i milicja przystąpiły do szturmu. Najpierw czołg przełamał ogrodzenie od strony bramy kolejowej, za nim wjechały wozy bojowe i weszli milicjanci. Do stojących za barykadą wystrzelono gazy łzawiące, jednak wiatr sprawił, że ich obłok popłynął na atakujących, którzy założyli maski przeciwgazowe. W okolicy kuźni funkcjonariusze zostali zablokowani, a górnicy obrzucili ich śrubami i kamieniami. Zatrzymano trzech milicjantów: Jerzego Kryskę, Stanisława Radzińskiego i Alfreda Wiewiórowskiego, po czym odprowadzono ich do siedziby komitetu strajkowego w budynku Przedsiębiorstwa Robót Górniczych. Czołg usiłujący zniszczyć jedną z barykad przy kuźni został na niej unieruchomiony.

Przygotowania do pacyfikacji kopalni „Wujek”, Katowice, 16 grudnia 1981 r. Fot. Andrzej Konarzewski/IPN Katowice

Drugi atak nastąpił w pobliżu bramy głównej, gdzie jeden z czołgów staranował ogrodzenie i przejechał przez magazyn farb i lakierów. Wyłomem weszły cztery kompanie ZOMO. Dwie z nich ruszyły w stronę szybów, a dwie posuwały się wzdłuż magazynu odzieżowego. Jednocześnie maszyna rozbiła barykadę z małych wózków górniczych oraz lutni (dużych rur do tłoczenia powietrza na przodki), ustawioną pomiędzy narożnikami magazynu odzieżowego i kotłowni. Górnicy na placu przed kotłownią zaczęli ciskać w kierunku atakujących zomowców śruby, nakrętki i kamienie. Funkcjonariusze wystrzelili w ich stronę granaty gazowe oraz odrzucali to, co na nich spadało. Z helikoptera krążącego nad kopalnią posypały się na plac ładunki

z gazem. Oddziały ZOMO nie były jednak w stanie przełamać oporu. Czołg dokonał kolejnych wyłomów: najpierw obalił ogrodzenie w okolicy wagi, a następnie przy bramie głównej. Uczestnikiem tych starć był Marian Łaska:

„Zaczął się od zburzenia muru obok bramy głównej. Czołg zatrzymał się i po chwili ZOMO zaczęło wkraczać. No to myśmy się wycofali i każdy, kto co miał, to rzucał. Czy kamieniami, czy jakieś śruby, czy jakieś żelastwo. A tamci zaczęli nas «dymić». Czołg zaczął jeździć, kierował się na ludzi i kręcił lufą. Za nim weszło ZOMO, mieli pałki, hełmy i tarcze. Gdy był silny atak, oni zaczęli wkraczać i górnicy zaatakowali, oni się cofali. I tak było parokrotnie. A później nagle poszedł ogień z wyrzutni granatów dymnych czy świec dymnych i jeszcze ślepakami strzelali. W tym czasie ja dostałem czymś w głowę. Nie wiem, czy to była świeca dymna, czy granat. Upadłem nieprzytomny”.

Strajkujący zatrzymali funkcjonariuszy ZOMO próbujących dostać się w głąb zakładu drogą ciągnącą się wzdłuż szybów „Lechia” i „Krakus”. Tam również doszło do wzajemnego obrzucania się ładunkami gazowymi, śrubami, nakrętkami i kamieniami. Górnicy chronili się za barykadą. Wiatr spychał gaz w kierunku nacierających. Jeden z dowódców ZOMO, Andrzej Głowacz, postanowił negocjować, lecz rozmowy zostały przerwane, kiedy nadleciał śmigłowiec.

Zabici

Gdy kolejne ataki zomowców przy bramie głównej nie przełamały oporu, na teren kopalni weszli funkcjonariusze plutonu specjalnego ZOMO uzbrojeni w pistolety maszynowe typu PM-63 RAK i zaczęli strzelać w kierunku górników z rampy magazynu odzieżowego. Zraniony górnik, który stał najbliżej zomowców, został postrzelony z odległości ok. 20 m.

Pociski trafiały w ludzi nawet z 80 m. Najczęściej funkcjonariusze celowali w głowę, tułów oraz ramiona.

„Gdy zniknęła chmura dymów, zauważyłem leżącego górnika – mówi Stanisław Płatek. – Od bramy i czołgu to była odległość około 50 m, a od magazynu około 70 m. Chciałem do niego podbiec i ściągnąć go za narożnik [kotłowni]. W tym momencie zostałem ranny. Poczuję szarpnięcie. W pierwszym momencie pomyślałem, że zostałem uderzony petardą. Dopiero gdy odskoczyłem za narożnik, zobaczyłem, że z rękawa cieknie mi krew. Wtedy zrozumiałem, że używają ostrej amunicji, wcześniej byłem przekonany, że strzelają ślepakami”.

Ponieważ obrońcy byli oddaleni od rampy, zomowcy mogli bez problemu opuścić teren kopalni. Górnicy zaczęli ewakuować zabitych, rannych i zatrutych gazem kolegów do punktu opatrunkowego przy szybie – niebawem dotarli tam lekarze spoza zakładu. Trafionych kulami i zczadzonych wynoszono przez portiernię do cechowni lub bezpośrednio do ambulansów podjeżdżających pod budynek dyrekcji. Milicja zatrzymywała karetki, straszyla i biła rannych oraz personel medyczny.

**Pacyfikacja kopalni „Wujek”.
Jeden z czołgów przygotowuje
wyłom w murze kopalni,
Katowice, 16 grudnia 1981 r. Fot.
Andrzej Konarzewski IPN
Katowice**

Od ran postrzałowych zginęło na miejscu sześciu górników: Józef Czekalski, Józef Krzysztof Giza, Ryszard Gzik, Bogusław Kopczak, Zbigniew Wilk i Zenon Zajac. W następnych dniach zmarli: Andrzej Pełka (17 grudnia 1981 r.), Joachim Gnida (2 stycznia 1982 r.) oraz Jan Stawisiński (25 stycznia 1982 r.). Adam Skwira widział ofiary:

„Poszliśmy w towarzystwie dyrektora i jednego z oficerów do stacji ratownictwa górniczego, gdzie leżeli zabici. Kiedy szliśmy, wziąłem pod rękę tego oficera, bo górnicy utworzyli od portierni aż do stacji korytarz. Obawiałem się o jego życie, bo byli zawzięci, rozjuszeni i w pełnym «uzbrojeniu» demonstrowali swój gniew. W stacji ratownictwa górniczego zabici leżeli jeden obok drugiego, sześciu naszych kolegów. Jednak takiej obojętności ze strony oficera nie spodziewaliśmy się. Trupy nie zrobiły na nim żadnego wrażenia”.

Funkcjonariusze plutonu specjalnego postrzelili 23 osoby. Śmierć kolegów, a także ogólna sytuacja przesądziły o rezygnacji z dalszego oporu. Zapadła decyzja o zakończeniu strajku.

Pogrzeby, krzyże, procesy

Pogrzeby ofiar pacyfikacji „Wujka” odbywały się tylko z udziałem najbliższej rodziny. Władza obawiała się manifestacji politycznych i kierowała na cmentarze funkcjonariuszy MO i SB – mieli oni zapobiegać spontanicznym wystąpieniom. W odwodzie pozostawały często również bataliony ZOMO.

Komendant Gruba rozkazał po masakrze przestrzelać broń plutonu specjalnego ZOMO, aby nie było wiadomo, których egzemplarzy RAK-ów użyto. Nie zabezpieczono materiału dowodowego: łusek i pocisków. Ze 157 wystrzelonych kul w aktach sprawy znalazły się dwie zachowane dzięki zapobiegliwości lekarzy opatrujących rannych. Zniknęły pociski i dokumentacja medyczna. Tego samego dnia, kiedy padły śmiertelne strzały, na terenie kopalni rozpoczęło się śledztwo Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach w sprawie użycia broni, zakończone umorzeniem 20 stycznia 1982 r. W nieznanych okolicznościach wyparowały akta nadzoru nad śledztwem Naczelnej Prokuratury Wojskowej.

23 grudnia 1981 r. wszczęto śledztwo w sprawie

„organizowania i kierowania strajkiem w dniach 13–16.[12.]1981 r. członków załogi KWK «Wujek» w Katowicach przez członków b. KZ NSZZ «Solidarność»”.

Proces przeciwko górnikom „Wujka” rozpoczął się 3 lutego 1982 r., a zakończył już 9 lutego. Sąd Śląskiego

Okręgu Wojskowego we Wrocławiu na sesji wyjazdowej skazał Stanisława Płatka na 4 lata więzienia i 3 lata pozbawienia praw publicznych – był to najwyższy wyrok. Jerzy Wartak dostał 3,5 roku oraz 3 lata pozbawienia praw publicznych, zaś wobec Adama Skwiry i Mariana Głucha orzeczono po 3 lata więzienia i 2 lata pozbawienia praw publicznych.

Przenoszenie rannych w czasie pacyfikacji kopalni „Wujek”. Fot. N.N.

Jeszcze w dniu pacyfikacji „Wujka” pracownicy ustawili w miejscu, gdzie czołg zniszczył ogrodzenie, drewniany krzyż. Ludzie zaczęli składać u jego stóp kwiaty i zapalać znicze, a kierowcy autobusów przejeżdżających ul. Wincentego Pola zatrzymywali się na chwilę, aby pasażerowie mogli oddać hołd zastrzelonym. Ten symbol pamięci o ofiarach zbrodni stał się solą w oku władz komunistycznych – w nocy z 26 na 27 stycznia 1982 r. został skradziony przez „nieznanych sprawców”. Oburzona załoga zagroziła dyrekcji zakładu ponownym strajkiem, jeśli krzyż nie wróci na swoje miejsce. Wkrótce stanął tam nowy, wykonany przez górników. Dziś jest on umocowany w stalowych ramionach pomnika Poległych Górników.

Rodziny zabitych w „Wujku” przez wiele lat czekały na wyroki dla funkcjonariuszy plutonu specjalnego oraz osób odpowiedzialnych za stan wojenny. W maju 2007 r. – w trzecim procesie zomowców – Sąd Okręgowy w Katowicach skazał Romualda Cieślaka, byłego szefa plutonu specjalnego ZOMO, na 11 lat więzienia, a czternastu jego podwładnych na kary od 2,5 do 3 lat. Uniewinniony został Marian Okrutny, były zastępca komendanta wojewódzkiego MO w Katowicach. Żaden z oskarżonych nie przybył na ogłoszenie wyroku.

Złożenie apelacji i próba kasacji wyroków przeciągnęły sprawę o kolejne dwa lata. 22 kwietnia 2009 r. Sąd Najwyższy rozpoznał zażalenie wniesione przez obrońców skazanych byłych funkcjonariuszy ZOMO. Wszystkie kasacje zostały tego dnia przez sąd oddalone. Tym samym w mocy pozostały wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 2008 r.: 6 lat dla Cieślaka i od 3,5 do 4 lat dla jego podkomendnych. Ostatnie orzeczenie skazujące członka plutonu specjalnego na 3,5 roku więzienia zapadło w 2019 r. Wojciech Jaruzelski i Czesław

Kiszczak nie zostali nigdy pociągnięci do odpowiedzialności za śmierć dziewięciu górników.

„Idą pancry...”

Dzień po masakrze malarz i grafik Maciej Bieniasz napisał słynny wiersz o „Wujku”.

„Nocowałem poza domem, do którego wróciłem dopiero na Wigilię – opowiada autor wiersza. – Tam, gdzie pomieszkowałem, przychodziła taka stara Ślązaczka i przynosiła mi raz na dzień ciepły posiłek. Pewnego dnia zapytałem: «Co to tak dudni?» Ona na to: «Pancry». Początkowo nie zrozumiałem, o co jej chodzi. «Jakie pancry» – spytałem. Odpowiedziała: «Pancry [czołgi – gwarowe od niem. *Panzer*] idą na ‘Wujek’». Zaraz po tym, jak wyszła, zapisałem sobie to zdanie. Byłem wstrząśnięty. [...] Nie mogłem rysować, malować, nie mogłem wypuścić w gwizdek tej pary, która mnie rozpierała. Zacząłem więc pisać, a że emocje były ogromne, wydawało mi się, że najlepiej wyrażę je wierszem”.

Pancry były jednym z pierwszych utworów, które wówczas napisał, potem przyszły następne.

Pancry

słowa – Maciej Bieniasz, grudzień 1981 r. ; melodia – Bartłomiej Bieniasz, styczeń 1982 r.

1.

Przyszli nocą w uśpiony dom,
Zabierali nas chyłkiem jak zbóje,
Drzwi zamknięte otwierał łom,
Idą, idą pancry na "Wujek".

2.

A gdy opadł strach i gniew,
Stanął wybór: kopalnia strajkuje,
Choć staniała bardzo nasza krew.
Idą, idą pancry na "Wujek".

3.

W tłum przy bramie, do matek i żon
Z płacht na murach klejonych zlatuje
Czarną treścią komunikat WRON.
Idą, idą pancry na "Wujek".

4.

Kilof, łańcuch ściska nasza dłoń,
Wózków szereg bieg czołgów wstrzymuje,
Już milicja repetuje broń.
Idą, idą pancry na "Wujek".

5.

Płoną znicze ku zabitych chwale,
Ale zgasła nadzieja na potem.
Gdzie twe czyste ręce, generale?
Zawracają pancry z powrotem.

Tekst pochodzi z numeru 12/2021 „Biuletynu IPN”

Czasopismo do nabycia w księgarniach IPN, placówkach Poczty Polskiej, sieciach EMPIK oraz na stronie
ipn.poczytaj.pl

W tym numerze również płyta DVD z filmami: *Życiorysy z bliźniami* (scenariusz i realizacja Agnieszka Świdzińska), *Górnicy z Wujka* (scenariusz Sebastian Reńca, reżyseria Wojciech Królikowski) oraz nagraniem audio kazania bp. Ignacego Tokarczuka (wygłoszonego na Jasnej Górze 5 września 1982 r.)

COFNIJ SIĘ